Sant Jordi en Confinament

Aquell Sant Jordi, va esser molt diferent, a tots els viscuts al llarg de la meva vida. Molta gent a la ciutat estaven en hospitals malalts, i morint-se, degut a un virus imperceptible al ull humà, letal en molts casos, aniquilant especialment als homes.

Aquell matí de primavera d'abril, el cel estava entelat, al carrer es flairava una estranya olor a cremat, i començava a venir-me una migranya. De seguida vaig trobar a faltar les parades de roses. Tot i que al sortir de la farmàcia, vaig veure una senyora que em portava una. Llavors, em vaig decidir a preguntar :
-Perdoni, ¿aquesta rosa a on l'ha comprat?.
-¡Ah!, me l'han regalat. –Em va respondre, amb un to antipàtic, la senyora.
Falta d'afecte, -vaig pensar. I em vaig dirigir cap al mercat de l'Estrella a veure si veia roses. Només entrar al mercat i a l'esquerra, hi havia una parada de peix, buida de clientes, i amb la venedora sola amb el seu cub de roses vermelles.
-Perdoni, ¿aquestes roses quant valen? –vaig preguntar.
-Me las han regalado, -em va respondre quasi enfadada la venedora, amb la parada de peix sense clientes.
Falta d'afecte, -vaig pensar.

Vaig seguir buscant roses per el mercat de l'Estrella i ja no en vaig veure cap més. La meva migranya anava en augment, però seguint la meva intuïció vaig voler anar a un supermercat, que vaig pensar que en tindrien, i així va esser. Les roses estaven quasi amagades al davall del taulell de la caixa, i la caixera les anava donant a mesura que les clientes, o els clients pagaven els queviures.

Després de netejar-me altre cop les mans, ara amb el desinfectant, de posar-me els guants de plàstic, de seguir les fletxes marcades a terra, i després de passar per caixa i pagar algun comestible, la caixera va treure de davall del taulell una rosa vermella amb l'espiga, ben embolicada i sense aroma. Però a la fi em vaig sentir contenta.

En arribar a casa, pujant carrer amunt, i amb el passeig desolador de tornada, veient gent silenciosa amb mascares d'hospital, vaig decidir connectar-me a internet i compartir en la xarxa del facebook, el meu àlbum de roses, i pensaments. Vaig actualitzar l'àlbum, afegint un parell de fotos de roses més; molt poc després, un parell d'amigues, una doctora, i una antiga alumna, em van donar els like, i poc més tard un vell amic de terres llunyanes, també li va agradar veure la desfilada de roses on line.

Al final del dia, la migranya era insuportable, però jo vaig tancar els ulls, i vaig imaginar que posposaria el dia de Sant Jordi, i que segurament en tindria més d'un dia assenyalat, amb roses i llibres.

Així va esser, el dia que vaig arribar al jardí de l'àngel, a l'hora en que les roses acariciades per el sol, fan l'aroma dels millors perfums.
–Vine que t'ensenyaré les roses, -em va dir l'àngel, somrient.
Havien tres de color taronja molt grans en una parra, a l'entrada de la casa. Hi havien dos roses més de color rosa a dalt de tot, d'un roser gegant, que s'enfilava per una columna i jo no hi arribava. L'àngel em va ensenyar també cinc rosetes vermelles amb aroma, plantades en una parra, i col·locades a la meva finestra.

Jo no sabia d'on havien sortit, de cop i volta tantes roses, les de color taronja, les de color rosa, les vermelles i moltes altres amb aroma. Als peus del jardí de l'àngel, hi havia un gran riu que fluïa lentament, flors de diferents colors, i petites roses silvestres guarnien les seves voreres. No és veia a ningú en aquella hora, però hi havia l'àngel que vivia amb molts llibres, i roses, i amb molt afecte ajudava a cuidar el gran jardí creatiu.

Montserrat Carranza Milián.